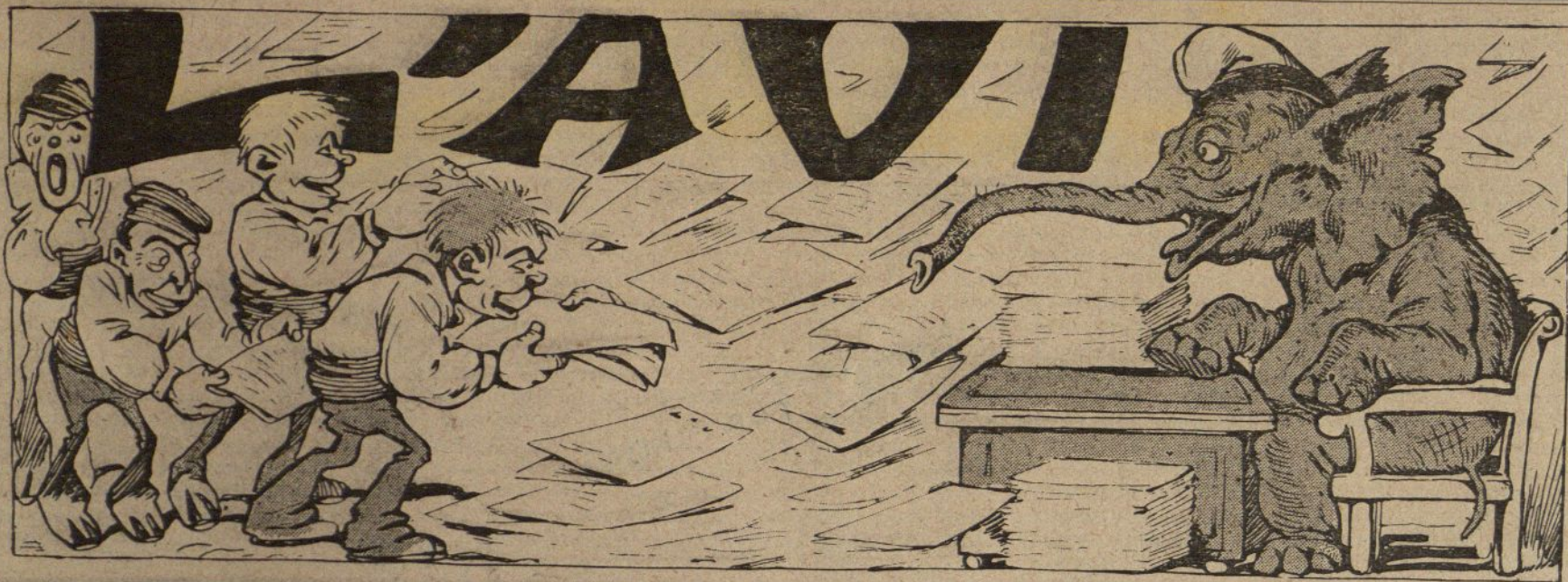

10 Cts.

Setmanari Satírich.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
S. RAMÓN, 6-Litografía

Repartirà trompadas cada setmana.

Cts. 10

SOLOS DE TROMPA

Parlem de la Revolució

En què s'assemblen en Maura y en Lerroux?... No s'esberin els conservadors si es que per aquí encare en quedaran, qu'ho dubtem, ja que la semblansa no es depriment pera 'l polítich mallorquí. Donchs s'assemblen en que tots dos volen fer la Revolució: l'un desde arriba, l'altre desde abajo. Pera que 'l parescut sigui més perfecte hi ha la circumstancia de que ni un ni l'altre l'han feta, ni la farán. En Maura ja ho ha deixat correr, perque aquest *biu motiu* ja no l'hi fa cap falta per anar tirant; en Lerroux, en cambi, insisteix més que may en que s'ha de fer la Revolució y 's comprén, perque si en Lerroux no ha vingut a Barcelona a fer la Revolució, no sabem perque rediantre es va moure de terras de Castella. Els mals pensats dirán tal volta, que ha vingut aquí pera cerciorarse de si els dinars del Suís son tant fins com diuen y de si als Josepets s'hi passa la vida tant bé com a Nissa ó a Monte Carlo. Nosaltres, que som bons xicots, ens guardarem ben be de fer aquestes suposicions ni altres semblants y creyém com dos y dos fan quatre, que don Alejandro ha vingut a Barcelona pera fer la Revolució.

Are, que lo que ja no veyém tant pe 'l clar es lo qu'ell sosté a peu y a caball de que la Solidaritat Catalana l'hi ha estripat la grúa. Tal volta será degut a nostra migrada intel·ligencia, pero ni ab l'aussili d'uns lentes d'aument sabem veure la virtualitat misteriosa que pugui tenir la Solidaritat Catalana pera perjudicar els plans revolucionaris d'en Lerroux. Y francament com que sentim beure tant a gallet, mirarem si ab aussili de la llógica, podem treuren l'estrellat d'aquesta delicada qüestió.

Per de prompte ja tenim, ilustre don Alejandro, que ó nosaltres somiem truitas ó la Solidaritat Catalana es el mohiment més revolucionari que s'ha fet a Espanya desde la Restauració. Per què! Contém ab els dits. Matar d'arrel el caciquisme, restablir l'imperi del dret electoral y divorciar absolutament tota una regió de la política centralista, que no sabem si en Lerroux s'ha fixat en que es monarquia. Bueno; la Solidaritat Catalana es revolucionaria, en Lerroux es revolucionari y la Unió Republicana no pot anar ab la solidaritat perque si hi va no 's pot fer la Revolució? Nada, que per are la llógica no 's veu per en lloch.

Dirá tal volta en Lerroux que 'ls republicans afectes a la Solidaritat han deixat d'esser revolucionaris y que aixó li resta forsa? ¡Y ca, home! Els republicans de la Solidaritat son tant revolucionaris com abans. Si precisament son solidaris perque han vist que la Revolució no apareix per en lloch!

Miris, senyor Lerroux, si vosté anés de bona fé li diríam a l'orella una coseta. Ja l'hi dirém per aixó, també, pero abans hem de ferli un petit *introito*. Suposém que vosté, com a bon revolucionari, no deu ignorar lo que 's necessita pera fer una revolució avuy día; ens creyém que s'haurá ficat en que la tropa gasta matíser, en que els governs monárquichs tenen en peu de guerra un grapat de regiments y en que per llógica conseqüencia pera fer la Revolució calen molts mils homes, molts mils fusells—y no fets de canya—y més qu'aixó, molts, pero molts mils duros y en que malgrat tot aixó, sense l'ajuda del exércit hi haurian deu mil probabilitats contra una de que fracassés l'intent. Are bé, ¿Te en Lerroux aquets homes, aquets fusells y aquets mils duros?... Si 'ls te qu'espera y si no 'ls te ¿de que se las heu? Perque ja veurá, parlem clar. Diu en Lerroux que la Unió Republicana se va fer y s'elegí un qüestió suprem pera dur a terme la Revolució; no hi tenim res que dir. Pero si malgrat tots els desitjos de la Unió, la Revolució no 's pot fer perque no surten ni homes, ni fusells, ni mils duros, en Salmerón ha de tirar el cap per las parets?..

Pero vé en Lerroux y diu que si en Salmerón no l'ha poguda fer, ell la faria; es a dir, qu'els elements que no ha pogut reunir don Nicolau, els reuniria don Alejandro. Y com tenint tanta facilitat pera ferho, no

ha ajudat a n' en Salmerón y no li ha proporcionat els elements revolucionaris ab que vosté diu contar.

Pero prescindimne d'aixó. Si nosaltres fossim a dins de la Unió Republicana y la nostra opinió tingüés d'esser escoltada, aconsellariam al partit, que 'l proclamés qüestió en lloch de don Nicolau a n' en Lerroux y fins sortiríam de la Solidaritat pero, aixó sí, li diríam: tu has de fer la Revolució; senyala un terme, pero si passat aquest no l'has feta, te lligarém una corda al coll y t'arrosegarém, per embustero.

Ja estém segurs de que en Lerroux no acceptaria, perque de sobra sab ell que una Revolució a tot Espanya, no pot ferse sense contar ab lo que no 's conta, ni 's contarà en molts, pero en molts anys. Mes prescindimne de tot lo dit.

Jura y perjura en Lerroux que la Revolució pot ferse; are es quan vé el recadet a l'orella. El día que ho tingui tot a punt de solfa, avisi als republicans de la Solidaritat, que si la cosa vá de serio, no n'hi farà falta cap, y més li dirém, si la Unió Republicana contréu el compromís moral de donar la autonomia a Catalunya, en las filas de la Revolució potser hi podria contar ab alguns autonomistas, que també n'hi han de republicans y potser més de lo que vosté 's figura. En quan als altres elements de la Solidaritat, ja pot tenir per segur que si la Revolució presentés garantías d'instaurar una República seria, ningú s'hi ficaria ab vosté. ¿Qué no veu, home de Deu, que tots ja n'estém tips de la política centralista?

Ab aixó, senyor Lerroux, deixis de veure incompatibilitats allí ahont no ni han y si pot fer la Revolució, fassila com més aviat millor, que si la cosa surt bé y 'ns dona l'autonomia, la Solidaritat Catalana es capassa d'alsarli un monument al mitj de la Plasa de Catalunya y declararlo *hijo adoptivo* de Barcelona. Y sobre tot avisi, no fos cas que la Revolució ens agafés de sorpresa.

FIDIAS.

Presó Model, 3 de Novembre, de 1906.

¿Te rahó "El Imparcial"?

Senyors y quina enrabada qu'ha agafat *El Imparcial*, perque en Junoy al Congrès va dir en un discurs llarch, que lo fi que 's persegueix ab la Solidaritat

es ensorrar als polítichs que desgavellan l'estat y 's vengueren las Colonias com si fossin als Encants é injectar la forta sava que té el poble catalá a las regións malaltissas, que 'n tenen necessitat, Senyors y quina fiblada per la gent de *El Imparcial*! Y quina enrabada han pres; no se pas si 'n sortirán! «Que tanta y tanta ignominia no sé puede tolerar» «Que ya pasa d'osadía la del pueblo catalán.» «Que siguiendo ese camino ¿dónde iremos a parar?»

En fi, cáballers, demanin; de frasses fetas, la mar. Y en resúm: la actitud noble que té el poble catalá es un insult tant monstruós que no 'l poden tolerar. Y la vritat sigui dita: té la rahó *El Imparcial*.

¿Per qué Espanya necessita sava nova? Si tot va tant be que Nostre Senyor no hi podria millorar. ¿Qué 'ns falta a n' els espanyols? Tenim llibertat en gran, y el govern també la té pera fentse empresonar.

L'industria y l'agricultura no paran de progressar. Cada día es fan camins, carreteras y canals.

Tanta y tanta es la moneda, qu'aquí el pobre pot guanyar, que vé gent de la Argentina, de Xile y del Canadá.

Desde qu'a Espanya governan conservadors-liberals, no parém de fer conquistas; nostra patria es va aixamplant. Méjich, Cuba, Filipinas, Puerto-Rico, Si a Ultramar se pot dir que tot es nostre! y en fi, ¿per qué repicar si está fora de tot dupte que té rahó *El Imparcial*? Ab aixó, prenguintne nota els de Solidaritat; y en lloch de ser Catalunya qui redimeixi l'Estat, vegin si trovan manera de que sigui *El Imparcial* qui vingui aquí a Catalunya pera fernes progresar.

CANALITOS.

Panallets y castanyas

Nosaltres fiquém el nas per tot arréu y sabem del cert lo que 's guisa a todas las cuinas.

En la diada de Totsants se varen menjar molts castanyas y panallets, pero no tothom ne menjá, ni foren de la mateixa classe ni calitat.

Y si no, vegin:

En Lerroux, de castanyas no 'n volgué tastar ni una. Diu que ja está tip ab las que l'hi clavém els setmanaris de la Solidaritat. De panallets ne menjá bastants, pero foren tots de crema.

Els polítichs d'allá dalt, tampoch hi son aficionats a las castanyas; ells s'estiman mes donarlas al pais.

Are, en lo referent als panallets ja es altre cosa. En Romanones ne menja de meló. En Navarrotreverter de cabell d'àngel; diu que li agradan molt perque tenen el color del or. Aquest senyor com que ab els panallets no hi quedá prou tip se va cruspír un bras de gitano. En Moret no está per panallets, a n'ell que no 'l toquin dels pasteles.

En Maura, més s'estima celebrar el Nadal. Tota la gana la vol reservar pels turróns que, sobre tot estant en el poder, els troba deliciosos.

De la gent de casa, en Peris, s'afarta de castanyas. Las hi envía el Nel-lo. No sabem si el concejal ó el valent, perque com que tots dos pegan, vagin a averiguar.

Els de *El Liberal*, també 'n van menjar molts de castanyas. Pero ho feren piano, piano, perque la farta-nera no portés quia.

En Palacios es mosegá la llengua, y si 'l metje no li fa pendre deseguida un contra veneno, no sabem lo que hauria passat. De panallets, l'administrador los hi va dir que no n'hi havian fins que 'l diari despat-ji doscents números cada día. Ne tenen per rato.

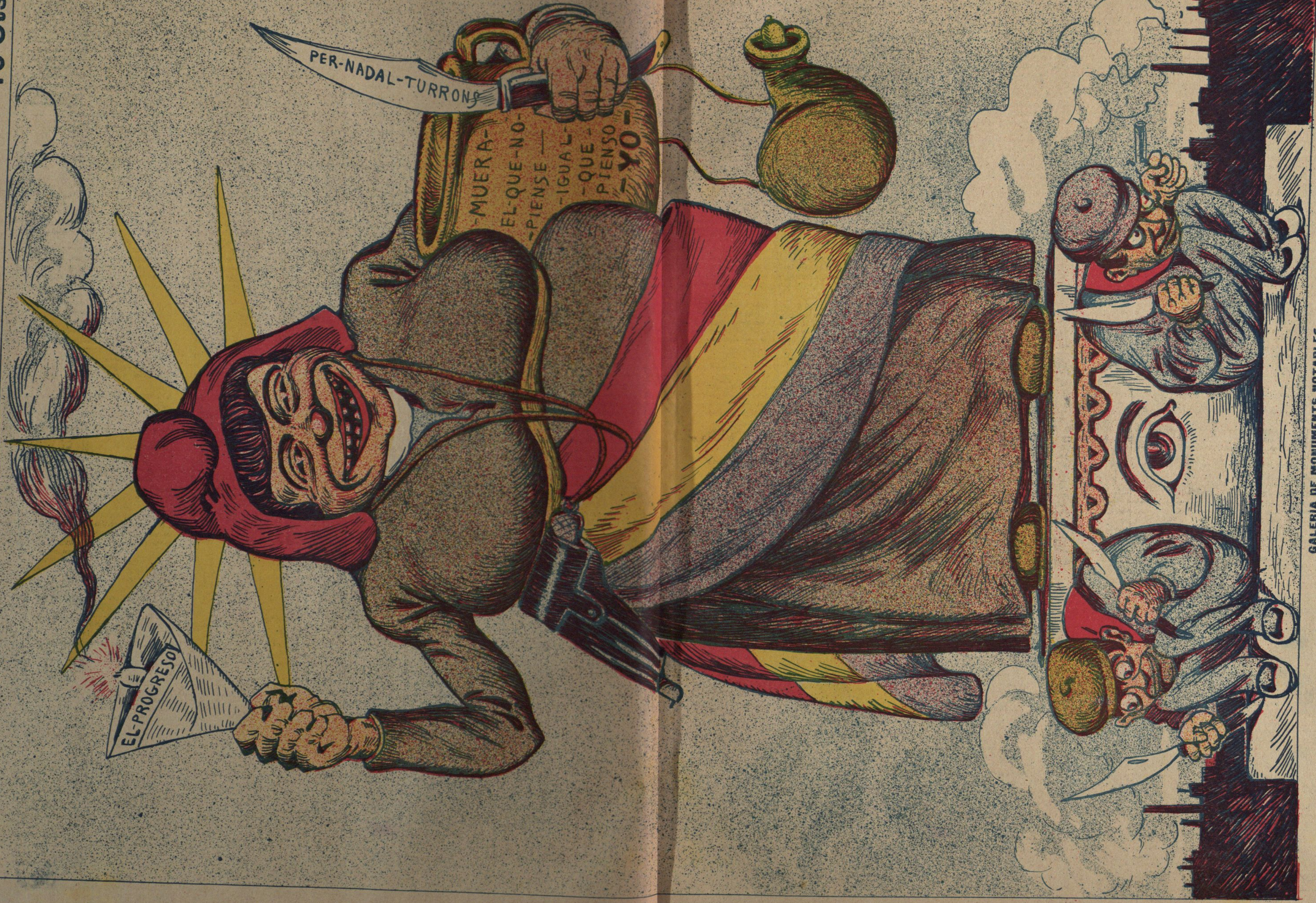
Els de *El Progreso*, varen convidar a en Navarrotreverter: Res de panallets. *Brassos de gitano* y *Palos de Jacob*. Entr'els qu'ells varen comprar y els palos que 'ls enviarem els solidaris, van quedar tips per tot l'any. Se pensá en obsequiarlos ab *Peladillas d'Alcoy*, pero no n'hi hagué necessitat.

A n' en Manau, Rectó y Solé, y a nostre estimat Director, *La Reixa* els hi enviá *Paciencias*.

En Pinilla xuclá molt un carmel-lo que li enviá en Lerroux. Diu qu'haventhi al Ajuntament catalanistas, no l'ha pogut xuclar tant com ell voldria, perque se n'hi emburlan, encara no 'l veuen ab el carmel-lo a la boca.

Y finalment, els lerrouxistas que volían enviar castanyas a tots els solidaris, se van trovar ab que aquestos els havian guanyat per má, y s'en atiparen tant que van haver de purgarse ab arnica, segons recepta de l'Ardid.

PERE CIRERA Y PRUNA.

GALERIA DE MONUMENTOS NOTABLES

Estátua del Despotisme enlluminant al mon... (al inrevés)

O son tontos ó 'l fan

Al parlar de la manera com els polítics centralistes tracten els diferents aspectes de la qüestió catalana, s'ha de sentar aquest dilema: O son tontos ó 'l fan. Trihin un ó altre extrém, discuteixintlos tant com vulguin, però no surtin d'aquí.

Y aixó ja ve de lluny, de molt lluny; no 's pensin que sigui ni de deu ni de vint, ni de cinquanta anys enrera. Per trobar l'origen de la tradicional ignorancia ó de la tradicional mala fé dels polítics centralistes, hem d'anar a cercarlo al temps del comte duch d'Olivares y potser una mica més enllà.

Els ministres dels Felips, al tractar els assumptos de Catalunya, eren tant tontos, ó tant bé 'l feyan com els governants del present sigle.

Se podria fer un volum comentant las disposicions, discursos y frases de polítics centralistes, ab els que 's posaria de relleu la inverosímil ignorancia seva en la qüestió catalana.

Un dia es en Canovas que diu: que 'ls catalanistas son cuatro locos que le hacen mucha gracia. De segur que si are visqués ja no n'hi fariam tanta.

Un altre, en Sagasta, al sentir parlar de la regió catalana, assegura molt formal, *que en España no hay regiones, que solo hay provincias*, y que en quan á las aspiraciones autonomistas dels catalans, no se 'ls hi ha de donar cap importancia perque son pensament era efecte de la pérdua dels mercats colonials. Y que ja passará.

D' en Maura no 'n parlém. Desde las sevas afirmaciones de que aquesta febre catalanista se curará abunas quantas reformas descentralissadoras, fins á la seva famosa frase de que la Solidaritat catalana es un *mantón*, y demanin.

D' en Moret no cal saberne res més si no que fou qui feu apropar la Lley de las Jurisdicciones.

Peró ara ha vingut en Romanones y al contestar el magnífich discurs d' en Junoy, ha batut el *record* del tupé (Recordem els bons temps de 'n Sagasta).

Y si no, escoltintlo á ell mateix:

«Me levanto bien impresionado.. (Y en Junoy havia clavet entre cap y coll del govern una tremenda catilinaria) porque el señor Junoy amenazó con ser pesado y ligero resultó; con decirnos cosas desagradables, agradables nos resultaron todas.»

¡Agradable, senyor comte de Romanones, la relació de processos incoats en aquets darrers temps? Ja 's coneix que á vosté totas li ponen

«Por otra parte, no se ha llevado á punta de lanza la aplicación de la Ley, pues en siete meses, solo tres veces se aplicó.» Pues ab que la lley s' hagués solo aplicat en un *caso* y en aquest *caso*, la víctima fos ell, de segur que ja no diria *solo*.

«La ley de Jurisdicciones fué un acto político de gran trascendencia.»

Aixó si qu' es cert. Y encara no som allí ahont aném.

«Las leyes no es preciso que se apliquen, sino que existan.»

Aixó, en cambi, es una unamunada.

Podré equivocarme, pero de buena fé (¡santa paraula!) antes de la Ley de Jurisdicciones en Cataluña no se podía vivir.»

Nada, que la lley de jurisdiccions, ha sigut pera Catalunya una *panacea*. Y sino, ja ho veuran.

«Y como ahora todo está tranquilo, yo atribuyo á la ley de jurisdicciones esos efectos.»

No copiém cap més paraula, que no fa falta.

Quedém en que *todo está tranquilo*.

Que duri donchs, tanta *tranquilidad*, senyor comte de Romanones.

R. GUITART.

TROMPADAS

El Liberal publicava l' altre dia una *Canción de Muerte*

Are que publiqui l' ofici de difunts.
Y després, que l' enterrin, que ja put massa

El Imparcial de Madrid diu qu' Espanya va tant bé que no cal regenerarnos, y, cavallers, se comprén, porque mentres la nació s' en está anant á passeig, ells cobren uns dividendos de mes del quinze per cent

Ara surten á Novetats, donant com á cosa nova *La mala sombra*.

No 'n fa pas gayres d' anys que 'ls polítics de Madrid la van estrenar! Y las vegades que l' han representat! oh, y lo que durará en el cartell del Teatre Centralista.

Hem rebut *Castanyas y Panallets*. Y no 's pensin que 'ns referim á las castanyas que sovint ens clava entre cap y coll el fiscal y als panallets que venen á las confiterias. Se tracta d' un nou confrare. Son, donchs, aquestas *Castanyas y Panallets* una lleminadura purament literaria; aixó es, qu' alimenta sense embrutar el pahidor y fent innecessari l' auxili de l' aygua de Rubinat.

Que per molts anys puguin fer anar la torradora y l' forn y que tinguin forsa despaig es lo que desitjem als amos del novell establiment.

L' Adolf Marsillach va dir l' altre dia en un article, que l' Unamuno es un home de una potencia cerebral *verdaderamente formidable*.

Y aixó si que no ho discutirém. Perque la dinamita també té una potencia destructora formidable y quan no s' emplea á benefici del treball, no mes fá que desgracias.

Y semblant missió té la potencia cerebral de l' Unamuno, ferli dir desgracias

El dimecres al comensar á llegir *El Imparcial*, várem fer un brinco del assiento que per poch no 'ns deslloriguém. Ja veuran; jutjin vostés mateixos: «La división Aznar — Situación del enemigo. — Posiciones ocupadas por las tropas — Desarrollo del combate. — La división Hurtas — El encuentro». Aquets eran els epígrafs qu' apareixian en la secció telegráfica. Caratsus, vam dirnos. De segur que 'n Lerroux ja s' ha llenat á la montanya á fer la revolució y las tropas ja l' están perseguint. Afortunadament al llegir el text del telegrama várem veure que 's tractava d' unas maniobras.

Y 'ns enriquerem de la nostra candidesa al creure en els instints belichs d' en Lerroux

Y ja qu' hem parlat de *El Imparcial* no 'l deixém de la ma á n' aquest virulent enemich de Catalunya.

Saben quin espay dedicá á resenyar l' execució dels reos de Sevilla? Dos columnas. Y saben quin, al Congrés de la Llengua Catalana? Sis ratllas

No calen comentaris.

El regalo del piano que *El Liberal* fá als seus subscriptors, ab l' únich objecte de que l' públich se pensi que 'n té, va portar quá, una quá molt mes llarga que la del propi piano.

La casa Costa y Ponce, del carrer de Fernando, el tingué un dia exposat en el seu aparador, pró com qu' algú degué fer veurer á n' aquestos senyors que si següen exposant el piano de *El Liberal* s' exposaven també á perdre tots els clients, no ja catalanistas, sino enemichs dels calumniadors, al según dia s' acabaren abduas exposicions y *El Liberal* va agafar una enrabada tant grossa, que sino 's vá morir es perque ja fá temps qu' ho es de mort.

Ha mort el comte de Chesto á n' els noranta sis anys, era poeta y académich y capitá general y tenia molts creus
Deu l' hagi ben perdonat

S' anunciaren á só de tabals els catorze mitings anti-solidaris, y sembla que contant molt llarch, la concurrencia no passa, en conjunt, d' unas cinch mil personas, entre fanatichs y curiosos.

Demostrantse á la vegada qu' en Lerroux quedará sol, puig l' hom' no fá bugada que no perdi algún llenol.

Firmada per en Junoy y en Morote, s' ha presentat al Congrés una proposició de lley pera que sigui abolida á Espanya la pena de mort.

Ens adherim á tant enlayrada iniciativa y celebrariam moltíssim que cap espanyol pugués morir en el patibul, ni fusellat, pero y 'ls molts mils que 's moren de fam?

La pregunta té intenció y no la fém á vostés, donchs qui té de contestarla son els senyors del govern.

Nosaltres ho llegim tot; fins *El Progreso*. Y en proba de que l' llegim detingudament, qu' en el número del dia tres y en una secció titulada *Manifestaciones de duelo*, en la que 's publica la llista dels senyors qu' han donat el pésam á n' en Lerroux ab motiu de la mort del seu germá, entremitj de variis García y Gomez hi hem trobat á un senyor SEGISMUNDO MORET DE MADRID

Y no volém treure punta á n' aquest fet, perque ell tot sol se la treu. ¿No 'ls sembla?

En el propi número de *El Progreso* l' Ardid hi va publicar un article melodramátich. Aconsellarém á n' el il·lustrissim Galeno que no reincideixi, perque si posat á fer riurer fá plorar, quan vol fer plorar, un s' hi fá un panxó de riurer. Es lo que 'ls hi succeeix á n' els autors dramátichs dolents.

Nosaltres no 'ns podém donar per aludits, perque parlava de *reaccionarios* y de *ultramontanos* y no som ni una cosa ni l' altre, pero, per un si acás, hem de ferli avinent que 'ns faria molta mes por si 'ns amenassés ab una recepta, que no ab *quitarnos los dientes y las muelas de un puñetazo*.

Perque ab una recepta, no duptém que 'ns en aniriam de dret al cementiri y ab un *puñetazo* no 'ns quitaria ni tant sols l' humor pera contestarli ab mitja dotzena

Con qué, anciano la lengua ten.

El senyor Sala s' ha separat del partit lliberal y l' senyor Roig y Bergadà está si *cade ó non cade*.

A n' els partits centralistes els passa igual qu' á en Lerroux que dintre de molt poch temps es quedaran sens ningú.

Y a proposit dels Plimsauls. Hem llegit qu' are els liquidan á tres pesetas *cada joya*.

No 's deixin pas tentar encare; arribarán anar de franch.

Y potser hi donarán alguna cosa á sobre.

Quan escribim las *Trompadas* la política espanyola está tant embolicada que ningú hi entén ni gota; uns dihen que 'l govern síra altres que s' en va per portas; que si en Lopez se retira, que si en Maura vol la moma, que si en Moret ja 's prepara per torná á dalt de la trona. Lo que si, es cosa segura, que 'l desenllás d' aquesta obra no será á gust del país, malgrat que paga y no cobra.

Amenitats parlamentarias:

«El señor Soriano: Está de tan mal humor el señor ministro de la Gobernación que, francamente, no me atrevo á dirigirle unas preguntas. Lo haré mañana, con permiso de usia ilustrísima. (Risas).»

Ruego al señor ministro de la Guerra que se sirva traer á la Cámara el expediente de la capitulación de Santiago de Cuba y los procedimientos derivados de él, en *cuerda floja*. (Risas). Así se llama el procedimiento; no hay por que reir.

Al ministro de Marina le pido el expediente relativo al combate naval de Santiago, este *sin cuerda floja* (risas), así como el expediente del crucero Colón en Génova y el del proceso formado al general Montojo. Y al ministro de Hacienda que mande á la Cámara relación del estado en que se hallan las nuevas denuncias presentadas sobre el famoso cuento del estampillado y, en general, lo que haya acerca de esto, pues yo no lo dejo de la mano.

«Llega el señor Dávila de uniforme y al atravesar el hemicycle es objeto de una ovación de murmullos que dura más de diez minutos.

El señor Presidente: Orden, señores diputados que no pasa nada extraordinario. (Risas).

El señor Soriano: ¡Qué hermoso está su señoría! (Grandes risas).»

Y are dignintnos vostés, si el que vivint á Madrid es gasta quatre pessetas per anarsen al torín. no mereix que se li digui que las gasta perque si.

Parlém de Russia per variar.

Sembla qu' al imperi del Czar entre els revolucionaris y las tropas es donan tanta presa á matar gent que, si els diaris no menteixen aviat no hi quedará ningú pera contarho

L' altre dia, d' un sol coll, hi hagueren vintitres execucions.

Els revolucionaris pera no quedarse endarrera, pe 'l procediment de la bomba de dinamita, causaren quaranta y tantas victimas als defensors del trono.

Nosaltres creyém que 'ls qu' are es baten ab tant d' entusiasme ja no son russos, perque sumant las baixas de la guerra russo-japonesa ab las d' aquest periodo revolucionari, ens trovém ab que han mort, un milló més de habitants dels que dihen las geografias que té l' imperi

Ab aixó, que no resulti que 'ls russos actuals siguin com aquells que van venir á inaugurar la *Casa del Pueblo*, Russos Plimsauls.

La verdad en marcha

El Progreso (á aná enrera) ó Gaceta d' en Panxampla, omplint planas de mentidas posá «La Verdad en Marcha»

En un mitin que model fou de pau y tolerancia, *silletos* hi vegé, rahóns y molta bullanga.

Aixó es el colmo, senyors, de la invenció y de la farsa car no hi hagué en tal miting cadiras per sentarse y no crech qu' els concurrents en portessin á la butxaca

De notícias per l' istil, l' orga del Capitá Aranya ens en conta cada dia, ab un aplóm admirable.

Qu' un tal Mumburá presidia la reunió X ó H,

y en efecte, el tal Mumburá no 'n sabia una paraula

Porta adhesions á dotzenas,

quan s' empesca una camama,

y en efecte, al endemá

ja té de rectificarl'...

pero *E Progreso* tretze son tretze

sempre... «La Mentira en Marcha»

JULI VINYOLAS

EPITAFI

Descansa aquí un lerrouxista. Va quedar descalbrat anant á interrompre un miting de la Solidaritat.

PERE CIRERA Y PRUNA.

BUSSÓ

Pico y Jo.—His treballs serios no fan per casa.

Gana.—La veritat. Son molt fluijets.

Xiró.—R. M.—J. F. y altres.—Nostre estimat Director segueix molt bé de salut. La caricatura de *La Esqueleta* es referia al elefant del Pareh. Be prou que saltava á la vista. De tots modos, gracias per l' interés.

LITOGRAFIA BARCELONESA.—Sant Ramón, 6